

10. FINALUL ISTORIEI IERUSALIMULUI

Păcatul locuiește încă pe pământ

De fapt ne-am fi putut dori să încheiem cu capitolul anterior, unde am văzut slava Ierusalimului în Împărăția păcii. Dar istoria Ierusalimului încă nu s-a încheiat, și noi trebuie să o urmărim până la sfârșitul ei. Este așa, că sfârșitul Împărăției păcii va fi foarte diferit de începutul ei plin de glorie. Pe pământ va fi realmente glorie pe parcursul celor o mie de ani, dar este gloria lui Hristos și a Adunării (Bisericii) Sale și gloria aceloră de pe pământ care cu adevărat au fost născuți din nou. Și pe pământ va fi realmente dreptate, dar este dreptatea lui Hristos, cu care El va domni pe pământ. Atunci dreptatea va *domni* pe pământ, dar păcatul va *locui* atunci pe pământ. Abia pe pământul cel nou va *locui* dreptatea (2 Petru 3,13), când păcatul va fi înlăturat de pe pământ; dar în Împărăția păcii dreptatea va domni cu autoritate și în felul acesta va ține în frâu manifestările păcatului. Starea din timpul Împărăției de o mie de ani se aseamănă mai mult cu starea din timpul lui Noe după potop, când el a domnit pe un pământ curățit; dar păcatul încă mai locuia acolo, și răul a trebuit să fie ținut în frâu de către autoritate. Starea de pe pământul nou se aseamănă mai mult cu Paradisul dinainte de căderea în păcat, când omul savura părășia cu Dumnezeu iar păcatul nu exista; cu diferența că atunci omul putea să păcătuiască, însă oamenii de pe pământul nou vor avea o natură nouă, care nu poate păcătu. Că dreptatea va domni pe pământ în timpul Împărăției păcii, vedem de exemplu în Isaia 32,1: „Iată, un împărat va domni cu dreptate”; Isaia 60,17: „Voi pune peste tine ca administratori pacea, și ca domnitori, dreptatea.” De ce aceasta este caracteristic pentru Împărăția păcii, spre deosebire de pământul nou? De aceea este bine, să atragem atenția că expresia „cer nou și pământ nou” poate ușor să ducă în eroare. În Isaia 65,17 și 66,22 ea se referă la Împărăția de o mie de ani și nu înseamnă același lucru ca în Apocalipsa 21,1. Vechiul Testament niciodată nu depășește limitele Împărăției păcii și nici nu ne face cunoscut că durata Împărăției păcii se limitează la o mie de ani; aceasta ne învață Noul Testament. Motivul pentru aceasta este, că Vechiul Testament este în primul rând revelația căilor lui Dumnezeu cu Israel, planurile Sale cu privire la acest popor, și Hristos este prezentat înainte de toate în legătură cu Israel. De aceea Vechiul Testament nu depășește granițele Împărăției păcii, deoarece această împărăție este sfârșitul lui Israel ca popor. Însă pe pământul nou vor fi numai „oameni”, și nici o națiune (Apocalipsa 21,3). Împărțirea în popoare este urmarea păcatului și în afară de aceasta stă în legătură cu Israel (Geneza 10,32; 11,1-9; Deuteronom 32,8). Vechiul Testament nu merge mai departe de „ziua a șaptea”, Sabat, ziua de odihnă a lui Dumnezeu, un simbol al Împărăției de o mie de ani (vezi de exemplu sărbătoarea a șaptea de șapte zile, și anume sărbătoarea corturilor, un simbol al Împărăției păcii; Levitic 23; Zaharia 14; ziua a șaptea a acestei sărbători este tabloul unui început nou; Levitic 23,36; compară cu evanghelia după Ioan 7,37; tot așa și anul de sabbat și anul jubiliar, care de asemenea sunt al șaptelea; în afară de aceasta de exemplu Psalm 95,11). Însă Noul Testament ne revelează „ziua a opta”, tabloul unui început nou; aceasta este ziua învierii lui Hristos; în ziua a opta El S-a arătat ucenicilor Săi, în ziua a opta o fost revărsat Duhul Sfânt, și credincioșii din cartea Faptele Apostolilor aveau străngerile lor laolaltă în ziua a opta. Ea este totodată „prima zi”, care urmează după încheierea unei perioade de „șapte” zile, și aceasta este deci aici perioada

planurilor lui Dumnezeu cu privire la acest pământ, o perioadă care în Scriptură pare să cuprindă șapte ani profetici.

Vrăjmășie ascunsă

Vedem deci aici diferența caracteristică între pământul din timpul Împărăției păcii și pământul nou. Cum are loc trecerea de la o stare la alta? Este o trecere cu judecăți, ca urmare a faptului că păcatul tot va mai locui pe pământ, chiar și în timpul binecuvântărilor din Împărăția păcii, deși blestemul va fi îndepărtat de pe pământ (Romani 8,18-22). În timpul împărăției de o mie de ani vor locui mulți oameni pe pământ care se vor supune lui Hristos numai cu „lingușeală” (Psalm 18,43-50; 66,3; 81,15), și mulți nu I se vor supune de bună voie și cu plăcere, ci constrânși și cu teamă și cutremur (Psalm 72,9; Mica 7,17). De aceea domnia lui Hristos va contribui ca în cele din urmă să aducă și pe acești dușmani la judecată (compară 1 Corinteni 15,25). Este de la sine înțeles că acestora nu le aparține poporul Israel, care va consta numai din oameni dreți (Isaia 60,21), o rămășiță aleasă prin har; tot poporul va fi născut din nou și Duhul va fi turnat peste ei. Dar dintre popoare vor fi mulți care nu vor fi născuți din nou și se vor pleca sub mâna constrângătoare a lui Hristos. De îndată ce Hristos la sfârșitul Împărăției păcii va îndepărta această constrângere și le va da mână liberă, pentru ca ei să arate ce este în inima lor, ei se vor răscula împotriva Lui și se vor așeza de partea lui satan.

Vrem să vedem cum vor evolua lucrurile în timpul Împărăției păcii, până vor ajunge la această stare finală îngrozitoare. În primul rând în timpul celor o mie de ani se vor naște mulți oameni, care vor ști numai din auzite despre revenirea lui Hristos și de judecățile legate de această revenire. De aceea inimile lor vor fi foarte puțin atrase de Împărat, și de aceea vor avea o foarte mică impresie de puterea Sa (compară cu Judecători 2,10). Pe lângă aceasta, această creștere mare a populației va face ca popoarele să nu mai locuiască în jurul Ierusalimului, ca astfel să se poată urca ușor la Templu, ci popoarele se vor îndepărta tot mai mult de cetate, așa că în cele din urmă se vor afla la „cele patru colțuri ale pământului” (Apocalipsa 20,8). În psalmi se vorbește într-adevăr în sens bun despre această generație, care se va naște, dar în acest caz cu referire la Israel (Psalm 22,30.31; 48,13; 78,4.6; 102,18; 109,13; 145,4).

Păcatul vizibil

Este un al doilea punct, care ne arată că în timpul Împărăției păcii păcatul va locui încă pe pământ, și anume faptul că aceia, care vor păcătuși în timpul Împărăției păcii, vor fi omorâți. Nu cei care păcătuiesc în ascuns, căci atunci probabil toți ar trebui omorâți, căci acolo unde sunt oameni care încă mai poartă în ei natura păcătoasă, sunt cel puțin gânduri păcătoase. Însă în această perioadă păcatul nu va fi înlăturat de pe pământ, ci numai subjugat și ținut în frâu, timp în care satan va fi de fapt legat (Apocalipsa 20,1-3). De aceea orice gând păcătos și orice faptă păcătoasă ascunsă, care se va face în timpul Împărăției păcii, va fi adusă la lumină abia înaintea marelui scaun de domnie alb (Apocalipsa 20,11-15; compară cu Efeseni 5,11-13); dar de îndată ce păcatul devine vizibil în timpul Împărăției păcii, el va fi înlăturat prin aceea că păcătosul va fi omorât. Citim despre aceasta în cel puțin patru locuri din Vechiul Testament,

și ce este remarcabil în această privință este că toate aceste patru locuri stau în legătură cu Ierusalimul. Acolo unde pe pământ stă Locul Sfânt și unde locuiește Sfântul, sfințenia Lui va fi pe primul loc și ea va pedepsi energic. În Psalmul 101 spune Domnul Isus: „Urăsc purtarea celor care se abat ... o inimă stricată să se depărteze de la mine, nu vreau să cunosc pe cel rău. Pe cel care-l vorbește de rău în ascuns pe aproapele său îl voi nimici; nu-l voi suferi pe cel care are ochi mândri și inimă îngâmfată. ... Cel care practică înșelăciunea nu va locui înăuntrul casei mele; cel care spune minciuni nu va sta înaintea ochilor mei. În fiecare dimineață îi voi nimici pe toți cei răi din țară, ca să stârpesc din cetatea Domnului pe toți lucrătorii nelegiurii.” (versetele 3.5.7.8). Acest ultim gând îl găsim și în Țefania 3,5: „Domnul cel drept este în mijlocul ei (cetății Ierusalim); El nu face nici o nedreptate. Dimineață de dimineață scoate la lumină judecata Sa”.

În ambele locuri vedem pe Hristos în Împărăția păcii, care în fiecare dimineață face judecata aceluia care fac nedreptate; și aceasta în primul rând în legătură cu Ierusalimul și cu Templul. Isaia 65 ne arată în această privință unele lucruri specifice: „Nu vor mai fi în el (în Ierusalim) copii care trăiesc puține zile, nici bătrâni care să nu-și împlinescă zilele. Căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi încă tânăr și cel ce va muri la vârsta de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos. ... căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor ... Nu vor munci degeaba și nu vor avea copii ca să-i vadă pierind, căci vor alcătui o sămânță binecuvântată de Domnul și urmașii lor vor fi împreună cu ei.” (versetele 20-23).

Din aceasta rezultă clar, că în Împărăția păcii se vor naște copii ca de obicei, dar ei vor îmbătrâni mult mai încet. Un om de o sută de ani va fi numit tânăr. Și moartea copiilor va înceta. Vârsta va fi asemănată cu cea a copacilor, și sunt mulți copaci care au vârsta mai mult de o mie de ani. Va fi însă o moarte cauzată: păcătosul va fi blestemat, aceasta înseamnă, acela care păcătuiește în mod evident, căci păcătoși de la natură vor fi mulți. Căci cum altfel sunt păcătoșii care se vor ridica împotriva Ierusalimului la sfârșitul Împărăției păcii? Cu toate că locul acesta din Scriptură vorbește despre Ierusalim, cu greu acești păcătoși pot fi israeliți, căci și aici israeliții sunt numiți „sămânța binecuvântaților Domnului”. Se pare că este vorba de păgâni, care evident vor păcătuși în Ierusalim. Mulți păgâni vor veni regulat la Ierusalim, în mod deosebit în timpul sărbătorii corturilor (Zaharia 14,16). Acest ultim loc din Scriptură este al patrulea loc care vorbește despre pedeapsa în timpul Împărăției păcii. Toți cei care nu se vor sui la Ierusalim, ca acolo să se plece înaintea Împăratului, Domnului oștirilor, vor fi loviți de o plagă (versetele 17-19).

Decăderea spirituală

Realmente în timpul Împărăției păcii va avea loc treptat o adormire spirituală și o îndepărtare tot mai mult de Domnul. Așa cum am văzut, putem deduce toate acestea din pedeapsa pe care o va da Dumnezeu, din supunerea prin lingușire, din faptul că vor fi milioane care se vor naște după revenirea Domnului și după judecățile făcute, și din faptul că păcatul va locui încă pe pământ și din locul unde se vor găsi popoarele la sfârșitul Împărăției păcii (Apocalipsa 20,8 și versetele următoare).

Nu găsim noi această înfățișare pe tot parcursul Scripturii? Cu orice revelație ar veni Dumnezeu la oameni, oricât de mult i-ar binecuvânta, toate nu folosesc la nimic, omul dovedește mereu din nou cât de stricată este inima lui naturală (Geneza 6,5; Marcu 7,21-23).

În paradis, unde starea a fost așa de minunată și de binecuvântată, omul trebuie să fi ajuns devreme la cădere. Și începând din acel moment această înfățișare se repetă mereu. Noe este așezat pe un pământ nou, curățit, dar scurt după aceea el cade în păcat, și urmașii lui revelează natura omului prin fapte brutale (Nimrod) și stricăciune (Babel). După aceea Dumnezeu Își alege un popor dintre națiuni și îl eliberează din robia Egiptului, dar în loc ca el să slujească lui Dumnezeu, rămâne credincios idolilor lui (Ezechiel 20,6-9). El dă acestui popor Legea Sa, dar abia i-a dat-o, că poporul și-a făcut deja un vițel de aur și prin aceasta a încălcat Legea chiar de la primele începuturi ale ei (Ezechiel 20,10-26; Psalm 78,17-55). Dumnezeu instaurează preoția în favoarea poporului Său, dar poporul eșuează înainte să aibă loc consacrarea preoților (Levitic 10,1-5). După aceea Dumnezeu dă regalitatea, dar împăratul după voia omului (Saul) este un păcătos și împărații din casa lui David au dus țara la pierzare. Atunci Dumnezeu a trebuit să de-a la o parte pe Israel și dă națiunilor domnia împărătească. Dar căpeteniile națiunilor se răzvrătesc direct împotriva lui Dumnezeu, începând cu Nebucadnețar. Și după aceea vedem fața cea mai sublimă a lui Dumnezeu față de oameni: revelarea dragostei care este în inima Lui, prin aceea că El trimite pe singurul Lui Fiu, pe Preaiubitul Lui Fiu. Dar în unanimitate acesta este lepădat atât de iudei cât și de națiuni și plini de ură aceștia Îl răstignesc pe cruce (Ioan 1,9-11). După aceea dintre națiuni este constituită Adunarea. Dar și istoria ei este caracterizată de decădere treptată, care a început deja în timpul apostolilor și se îndreaptă spre marea decădere descrisă în 2 Tesaloniceni 2,3. Să fie inima oamenilor mai bună în timpul Împărăției păcii, sau vor avea aceeași decădere spirituală cum a avut-o odinioară Israel și cum o are acum Biserica?

Modelele decăderii

În privința aceasta Scriptura nu vorbește direct, probabil ca să nu arunce umbra asupra slavei lui Hristos în Împărăția păcii și asupra binecuvântărilor. Dar sunt unele locuri din Scriptură foarte remarcabile, care vorbesc simbolic despre această decădere spirituală în timpul Împărăției păcii. Mai întâi numim Numeri 29, unde începând cu versetul 12 avem prescripțiile referitoare la sărbătoarea corturilor. Am văzut deja că această sărbătoare vorbește despre împăcarea lui Israel la începutul Împărăției păcii. Dacă studiem prescripțiile sărbătorii corturilor, atunci vom remarca că în prim zi a sărbătorii au fost sacrificați treisprezece viței, doi berbeci și paisprezece miei de un an. Acești treisprezece viței constituie aproape o desăvârșire ($14 = 2 \times 7$) și indică spre puterea aproape desăvârșită în slujirea lui Dumnezeu în timpul Împărăției păcii. Berbecii vorbesc, ca întotdeauna, despre dăruire (probabil numărul 2 se referă la Israel și la națiuni) și cei paisprezece miei amintesc de jertfa desăvârșită a lui Hristos. Vedem însă apoi, că în a doua zi și zilele următoare într-adevăr s-au jertfit mereu doi berbeci (căci dualitatea Israel-națiuni rămâne), și de asemenea aducerea aminte desăvârșită de jertfa desăvârșită a lui Hristos există, dar se remarcă o reducere treptată în puterea slujirii lui Dumnezeu și aducerea de jertfe; cu fiecare zi se jertfește un vițel mai puțin. Cei drept rămâne un număr desăvârșit, căci Dumnezeu Însuși va instaura serviciul divin în Împărăția păcii, dar bucuria și savurarea binecuvântărilor se vor micșora.

Aceeași înfățișare vedem în cartea Proverbe. Acolo găsim pe Dumnezeu ca Iehova (Domnul), și aceasta arată spre o relație consolidată și recunoscută cu Dumnezeu, în care Dumnezeu vorbește și judecă cu autoritate peste împrejurările vieții. Este domnia lui

Dumnezeu. În afară de aceasta, această carte vorbește despre Hristos ca putere a lui Dumnezeu și înțelepciune a lui Dumnezeu (1 Corinteni 1,24). Toate acestea arată că această carte dă o prezentare ascunsă, simbolică despre întemeierea Împărăției păcii, a domniei lui Hristos și a înțelepciunii lui Dumnezeu. Deoarece cartea ne descrie împrejurări din viață, ea ne arată și pe oamenii care vor locui pe pământ în Împărăția păcii. Toate aceste lucruri ne devin clare, dacă cercetăm în această carte, în ce loc se vorbește despre „Împărat” (la singular). Găsim cuvântul la singular de 21 de ori (= 3 x 7), cu excepția înțelesului negativ din capitolul 30,27. Primele 14 locuri stau în prima parte a cărții (capitolele 1-24), și restul de șapte în celelalte capitole. Printr-un rezumat redăm înțelesul primelor 14 locuri.

- 1) Proverbe 1,1; împăratul, compară cu Isaia 9,6;
- 2) Proverbe 14,28; credincioșii, compară cu Ioan 11,52; 12,24; Coloseni 3,4; 2 Tesaloniceni 1,10;
- 3) Proverbe 14,35; răsplătirea lor, compară cu Matei 3,17; 25,21;
- 4) Proverbe 16,10; cei necredincioși, compară cu Apocalipsa 2 și 3;
- 5) Proverbe 16,14; începutul judecății, compară cu Apocalipsa 6,16.17; Matei 24,8,
- 6) Proverbe 16,15; credincioșii în necazul cel mare, compară cu Apocalipsa 7,2.3.9.17; Osea 6,3; Ioel 2,23;
- 7) Proverbe 19,12; judecățile, compară cu Apocalipsa 10,3;
- 8) Proverbe 20,2; marea bătălie, compară cu Apocalipsa 19;
- 9) Proverbe 20,8; dezbaterile la tribunal, compară cu Matei 25; Ioel 3,12;
- 10) Proverbe 20,26; condamnarea; compară cu Matei 25;
- 11) Proverbe 20,28; binecuvântarea pentru împărat, la sfârșit; compară cu Psalm 40,11.12; 61,6.7;
- 12) Proverbe 21,1; ascultarea, compară cu Ioan 4,3.4; Evrei 10,7.10;
- 13) Proverbe 22,11; caracterul împăratului, compară cu Matei 5,8; Psalm 45,2;
- 14) Proverbe 24,21; principii finale.

În capitolul 25 însă începe ruptura. Versetul 1 vorbește despre „împăratul” Ezechia, la care istoria împărăției era deja mult avansată. Citim apoi că urmează proverbe alcătuite de Solomon, dar nu direct din gura lui, ci au fost scrise mult mai târziu. Deci aceasta nu este o revelare directă a înțelepciunii, ci una indirectă. Ea este mai puțin sublimă și mai puțin valoroasă. Simbolic aceasta este situația spre sfârșitul Împărăției păcii, când starea spirituală a oamenilor a devenit mai slabă. Și că aceasta se arată aici devine clar din următoarele: în primul rând versetul 2 începe să vorbească despre „Dumnezeu”, și aceasta este singura dată când se vorbește într-un mod așa de abstract despre Dumnezeu; în rest este numai Iehova (Domnul), dar sub forma „Dumnezeul lor”, și aceasta este personal. Dar aici în capitolul 25,2 este impersonal, și aceasta se explică numai prin legătura spirituală foarte slăbită cu Dumnezeu. Vedem și în ce sens se vorbește aici despre „împărat”! Pentru a șaisprezecea oară în capitolul 25,5, și aici este în sens nefavorabil: păcătoși, care se ridică împotriva împăratului și care trebuie înlăturați; aceasta ne amintește de Psalmul 101,8. În continuare capitolul 25,6 ne arată o gândire spirituală greșită a mândriei (compară cu Luca 14,9.10). Capitolul 29,4 deja nu mai spune că împăratul domnește în dreptate, ci că el întărește țara prin judecată dreaptă;

aceasta arată împotrivirea internă față de dreptate. Prada acestor lucruri sunt cei săraci, și acestora trebuie să li se facă cu adevărat dreptate (Proverbe 29,14).

În final vedem unde conduce această stare, și anume la lupta finală după Împărăția păcii, despre care vorbește Apocalipsa 20; la această luptă se face aluzie în Proverbe 30,31. Și în final găsim apoi, că Fiul Omului dă totul lui Dumnezeu (1 Corinteni 15,28).

Ultima asediere a Ierusalimului

În final vrem să vedem ce spune Scriptura despre aceste ultime puncte: judecata finală și starea finală, în mod deosebit în legătură cu Ierusalimul. În Apocalipsa 20 citim că după o mie de ani satan va fi lăsat liber din închisoare și el va pleca să înșele popoarele care sunt la cele patru margini ale pământului. Satan va găsi un pământ total pregătit, deoarece atunci omul se va fi abătut mult de la Dumnezeu, așa cum am spus. Satan nu va fi lăsat ca o plagă, ca să jefuiască pe oameni de binecuvântarea primită odinioară, ci, prin eliberarea lui, Dumnezeu aduce la lumină starea inimii omenești, care în urma a o mie de ani de domnie bogată în binecuvântare încă nu s-a schimbat, da, din nou s-a îndepărtat de Dumnezeu. Urmarea va fi atunci și că lui satan îi va reuși să strângă națiunile pentru război, și el le va face să se ridice împotriva Ierusalimului, împotriva cetii sfinților și a cetății iubite.

Din nou omul în unanimitate se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu; așa cum a fost la construcția turnului din Babel sau în Israel în timpul călătoriei prin pustie sau la lepădarea lui Hristos, totdeauna omul este preocupat să facă complot împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său. Așa va fi înaintea Împărăției păcii, când se vor ridica împotriva Ierusalimului și tot așa după Împărăția păcii (compară cu Psalm 2,1-3). Și din nou Ierusalimul este ținta atacurilor, căci el este locuința lui Dumnezeu pe pământ și locuința poporului sfânt. Ce a făcut Nebucadnețar și Titus și ce va face asirianul, aceasta va avea loc și după Împărăția păcii: cetatea sfântă va fi asediată¹.

Dar ce s-a reușit de trei ori, luarea în captivitate a cetății, nu va mai avea loc ultima dată. Din cer va cădea foc și va nimici oștirea adunată. Aceasta înseamnă că oștirea va fi omorâtă și astfel ea va pleca pe drumul ei spre Hades; însă aceasta este numai pentru timp scurt, căci imediat după aceea are loc judecata înaintea marelui scaun de domnie alb. Însă diavolul, care i-a înșelat, nu va fi omorât, ci va fi aruncat de viu în iazul care arde cu foc și pucioasă, unde fiara și prorocul mincinos se află deja de o mie de ani.

Trebuie să luăm seama, că nu se spune, că toate națiunile se vor sui să asedieze Ierusalimul. Sunt numai națiunile cele mai îndepărtate de Ierusalim, de la cele patru margini ale pământului, și ele sunt numite cu numele „Gog și Magog”, și ele nu trebuie confundate cu numele din Ezechiel 38 și 39. Nu toate națiunile se vor sui, căci în timpul Împărăției de o mie de ani se vor găsi mulți născuți din nou, în mod deosebit cei numiți în Apocalipsa 7: marea mulțime de popor, care a trecut prin necazul cel mare, aceia care și-au spălat hainele în sângele Mielului. Acești drepți nu vor lua parte la lupta finală. Când oștirea adunată va fi nimicită, acești drepți dintre națiuni vor rămâne pe pământ împreună cu poporul Israel.

¹ Potrivit Scripturii, Ierusalimul va fi asediat de șapte ori, și anume succesiv de David, Sanherib, Nebucadnețar, Titus, de două ori de împăratul nordului și în final după Împărăția păcii. De patru ori citim de cucerirea cetății.

Marea creație nouă

Acesta va fi atunci sfârșitul judecăților asupra pământului și totodată a istoriei Ierusalimului, cetatea cea mai importantă de pe pământ. Căci acum Dumnezeu va face marea lucrare, care va fi parafrazată prin cuvintele: „Iată, Eu fac totul nou” (Apocalipsa 21,5). Tot ce aparține primei creații se va sfârși. Desigur acestei schimbări nu vor fi supuse cele necreate și ce va fi deja nou creat. Celor necreate aparține Dumnezeu Însuși și Casa locuinței Sale; îngerii sunt într-adevăr creați (compară cu Coloseni 1,16; Ezechiel 28,14-16), dar ei nu aparțin creației „materiale, prime”, despre care este vorba aici. De asemenea acestei creații noi nu îi aparțin aceia care au fost deja nou creați; aceștia sunt aceia care au avut parte de întâia înviere; ei au un trup ceresc. Despre credincioși se spune chiar, că ei sunt deja acum pe pământ o creație nouă (2 Corinteni 5,17; Galateni 6,15) și deja acum ei nu mai aparțin acestui cosmos (Ioan 17,15.16), cu toate că în ceea ce privește trupul lor ei sunt încă în lume (Romani 8,11.23; 2 Corinteni 5,1.2; Filipeni 3,20.21). Deci aceia care vor fi transformați la răpirea Adunării, și cei care au parte de întâia înviere sunt mai presus de acest „Eu fac totul nou”. Dar credincioșii care vor fi pe pământ în timpul Împărăției păcii vor trebui desigur să fie înnoiți la sfârșitul Împărăției păcii, căci ei vor fi făcuți potriviți pentru a locui pe pământul nou numai când vor avea trupuri noi, nepieritoare. Și sfinții, care au parte de întâia înviere, dar care nu vor aparține Adunării și drept urmare nu vor avea un loc în Casa Tatălui, vor locui pe pământul nou. Pe scurt: toți credincioșii tuturor timpurilor, cu excepția Adunării, vor locui cu trupuri noi pe pământul nou, fie că ei vor primi aceste trupuri la întâia înviere, fie că aceasta va avea loc după Împărăția păcii. Locul Adunării însă este toată veșnicia în Casa Tatălui.

Nu numai locuitorii pământului credincioși, ci și pământul însuși și cerurile create, acestea sunt universul întreg (Geneza 1,1), vor fi create din nou. „Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. ... Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră; și marea nu mai este. ... pentru că lucrurile dintâi au trecut.” (Apocalipsa 20,11; 21,1.4). „Acum a făgăduit, zicând: ‚Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.’ Cuvintele acestea ‚încă o dată’ arată schimbarea lucrurilor clătinate, ca a unor lucruri făcute, pentru ca să rămână ce nu se clatină.” (Evrei 12,26.27; compară cu Hagai 2,7). Despre ziua lui Dumnezeu se spune: „când cerurile aprinse vor fi distruse și elementele arzând cu căldură se vor topi. Dar noi, potrivit făgăduinței Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea. ... ziua veșniciei” (2 Petru 3,12.13.18).

Aceasta este deci, descrisă sub diferite aspecte, transformarea tuturor lucrurilor materiale în lucruri care „nu se clatină”. Tot ce este în legătură cu prima creație se va sfârși. Toate viețile animale și vegetale, cel puțin așa cum le cunoaștem noi astăzi, vor înceta să existe. Va fi un cer nou și un pământ nou, unde nu va mai fi nici moarte, nici durere (Apocalipsa 21,4), și unde va locui dreptatea și păcatul va fi dispărut în chip desăvârșit.

A doua înviere

Dar așa cum citim aici, mai este ceva care stă în legătură cu prima creație, care trebuie în mod deosebit îndepărtat, și acest ceva este moartea. Pe pământul nou nu va mai fi moarte. În 1 Corinteni 15 citim: „Căci trebuie ca El să împărățească până când El va pune pe toți vrăjmașii

Săi sub picioarele Sale. Vrajmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea” (versetele 25 și 26). Dar înainte ca moartea să fie nimicită pentru totdeauna (Isaia 25,8), trebuie ca toți cei care sunt încă în moarte să fie scoși afară și să învieze.

Am văzut că la prima înviere vor învia toți credincioșii care până în clipa aceea au murit, și că credincioșii de după întâia înviere vor fi transformați; aceasta înseamnă că la sfârșitul Împărăției păcii în Hades (= Locuința morților) vor fi numai morți necredincioși, și anume necredincioși din toate timpurile începând de la începutul omenirii. După Împărăția păcii acești oameni vor învia pentru judecată (Ioan 5,29; Faptele Apostolilor 24,15; Apocalipsa 20,5.12.13); înainte ca pământul să fie creat din nou, trupurile lor vor îmbrăca neputrezirea; chiar și marea va da înapoi pe morții din ea. După aceea acești înviați, care din cauza stării lor de pierzare sunt numiți încă morți (Apocalipsa 20,12.13), vor fi conduși înaintea marelui Scaun de domnie alb, pe care stă Hristos (compară cu Ioan 5,22; Apocalipsa 11,15.18); pământul și cerul vor fugi dinaintea feței Lui. Aceasta este ce spune Iov: „Dar omul, când moare, rămâne întins ... cât vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă și nu se mai scoală din somnul lui” (Iov 14,10-12).

Învierea oamenilor (a celor necredincioși) va avea deci loc când cerurile „vor trece” (compară cu Matei 5,18). Înaintea marelui scaun de domnie alb morții vor fi judecați după faptele lor (vezi Eclesiastul 12,14; Romani 2,5-8.16; 14,9; Faptele Apostolilor 10,42; 2 Timotei 4,1; Evrei 6,2; 1 Petru 4,5; Apocalipsa 11,18; 20,12-15), și pe baza faptelor lor vor fi găsiți vinovați conform sentinței drepte; în afară de aceasta ei nu sunt scriși în cartea vieții (compară cu Daniel 12,1; Exod 32,32.33; Psalm 69,28; Apocalipsa 13,8; 21,27). De aceea ei vor fi aruncați în iazul de foc, unde sunt fiara și profetul mincinos și satan. Apoi și moartea și locuința morților vor fi aruncați în iazul de foc; „moartea” este starea oamenilor morți; „Locuința morților” este locul unde ei se află în acest timp; ambele vor fi aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este de asemenea un loc, în timp ce starea în care se află persoanele în iazul de foc este parafrazată prin expresia „moartea a doua”. Omul este o ființă completă abia atunci când duhul, sufletul și trupul sunt unite; de aceea moartea este o stare nenormală, provizorie și Hadesul este un loc provizoriu; ele aparțin primei creații și nu corespund stării veșnice; de aceea ele vor fi aruncate în iazul de foc. Când cei necredincioși vor învia, ei vor avea iarăși un trup și vor fi aruncați cu suflet și trup în iad (Matei 5,29; 10,28).

Starea finală

După ce tot ce aparține primei creații va fi înlăturat, va veni cerul nou și pământul nou, și atunci va începe starea finală veșnică, neschimbătoare. Toate lucrurile vor fi atunci înnoite, dar în sensul că cei necredincioși vor fi înnoiți pentru a merge în judecata veșnică. Acesta este marele „dar” din Apocalipsa 21,8.

Deci în „ziua veșniciei” vor fi trei grupe de oameni, și anume, Adunarea, care va locui veșnic în Casa Tatălui, restul credincioșilor, care vor locui veșnic pe pământul nou, și cei necredincioși, care vor fi veșnic în iazul de foc. Știm că credincioșii vor fi veșnic în glorie (Ioan 14,3; 17,24) și necredincioșii vor suferi veșnic în iad (Matei 18,8; 25,41.46; Marcu 9,43-48; Iuda versetele 7 și 13; Apocalipsa 14,11; 20,10); dar cum vor trăi oamenii pe pământul nou, în privința aceasta Scriptura spune foarte puțin. Pe cât de mult se vorbește despre Împărăția păcii, pe atât de puțin citim despre starea veșnică. Citim într-adevăr cu

privire la acești oameni: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor ...” (Apocalipsa 21,3.4). Deci va fi o stare foarte binecuvântată, în care va exista o legătură directă între Dumnezeu și oameni. Observă că nu se mai vorbește despre „națiuni”, ci de oameni. Nu va mai fi nici o deosebire între națiuni, și nici poporul Israel nu va mai fi ca atare.

Aceasta ne conduce la un punct important, căci din aceasta se vede că Hristos în starea veșnică nu va mai domni ca Mesia peste Israel și în Ierusalim. În privința aceasta 1 Corinteni 15 ne dă lămuriri: „După aceea, va veni sfârșitul, când El va da împărăția în mâinile lui Dumnezeu și Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărățească până El va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea. Căci El ,a supus totul sub picioarele Lui’. Dar când El zice că totul I-a fost supus, se înțelege că în afară de Cel care I-a supus totul. Și când toate Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.” (versetele 24-28).

Vedem din aceasta, că atunci când drepturile lui Dumnezeu vor fi restabilite și toate autoritățile, inclusiv moartea, Îi vor fi supuse, domnia Sa pământească ca Fiu al Omului va înceta. Când va dispărea tot ce aparține primei creații, se va termina și domnia lui Hristos peste prima creație: atunci El va preda lui Dumnezeu Împărăția. Înseamnă aceasta că Hristos nu va mai domni atunci? Nu va mai domni ca Fiu al Omului, dar este de la sine înțeles că El rămâne Dumnezeu, Fiul, pentru veșnicie Împăratul împăraților și Domnul domnilor (Apocalipsa 19,16; compară cu 1 Timotei 6,15). Când acolo se spune: Dumnezeu va fi totul în toți, atunci Dumnezeu înseamnă aici: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt (compară cu Daniel 2,44; 7,14). Da, chiar și despre Adunare stă scris că ea va domni în vecii vecilor (Apocalipsa 22,5).

Deci domnia omenească a lui Hristos va înceta, dar domnia Sa asupra universului ca Fiul veșnic, împreună cu credincioșii Adunării, care sunt moștenitori împreună cu El, nu va înceta niciodată (compară Romani 5,17; Efeseni 1,11). Adunarea este prezentată în cartea Apocalipsa ca noul Ierusalim (nu este locul unde va locui Adunarea, ci este *Adunarea însăși*, deci diferită de Ierusalimul ceresc – Evrei 12,22), și noi vedem că acest Ierusalim nou nu va răspândi slava sa asupra pământului numai în Împărăția de o mie de ani (Apocalipsa 21,9-22,5), ci și asupra pământului nou (Apocalipsa 21,2). Când Ierusalimul pământesc va înceta să existe, va rămâne numai Ierusalimul nou. El nu va fi pe pământ, căci locul lui este în cer; dar desigur va coborî din cer (nu pe pământ), pentru ca oamenii să vadă slava lui. Vedem de asemenea că Adunarea va fi ca și cortul lui Dumnezeu la oameni; nu ca Templu al Său, căci aceasta ar însemna că noi am avea un loc fix pe pământul nou. Dar Adunarea este acolo ca un cort, care are (ca în pustie) numai o locuință provizorie în străinătate. Locul nostru este în Casa Tatălui, dar noi vom veni din când în când la aceia care vor locui pe pământul nou. Atunci nu se va mai gândi la Ierusalimul pământesc, căci numai Ierusalimul nou din cer va rămâne, ca să domnească veșnic împreună cu Dumnezeu și să fie la Tatăl.

Încheiere

Am încercat să redăm în mare istoria și viitorul Ierusalimului. Noi avem voie să cunoaștem viitorul lui, deoarece Dumnezeu ni l-a revelat (Isaia 46,10), și noi avem voie să-l studiem,

pentru ca Persoana lui Hristos, care va salva această cetate și o va umple cu slava Sa, să devină mai mare și mai minunată pentru noi, dar și pentru ca noi în lumina Cuvântului lui Dumnezeu să apreciem mai bine timpul în care trăim, să ne ținem despărțiți de lume și să ne îndreptăm privirea spre apropiata venire a Domnului.

Psalm 87

Un Psalm al fiilor lui Core. O cântare.

„Temelia lui este în munții cei sfinți. Domnul iubește porțile Sionului mai mult decât toate locașurile lui Iacov. Lucruri pline slavă au fost spuse despre tine, cetate a lui Dumnezeu. (Oprire) Eu amintesc Egiptul și Babilonul printre cei ce Mă cunosc; iată, țara filistenilor, Tirul cu Etiopia: acolo s-au născut. Iar despre Sion este zis: ‚Acesta și acela în el s-au născut’; și Înșuși Cel Preaînalt îl întărește. Domnul numără popoarele, scriindu-le: ‚Acesta s-a născut acolo.’ (Oprire) Și cei ce cântă și cei ce joacă strigă: ‚Toate izvoarele mele sunt în Tine.’”

Istoria Ierusalimului pe ani

În secolul 19 înainte de Hristos Ierusalimul este amintit în scrierile egiptene.

Secolul 18 până în secolul 16; timpul hyksos

1000 - 961 Ierusalim este capitala Israelului unit sub împăratul David.

961 – 922 Domnia lui Solomon. Construirea primului Templu.

922 Ierusalim devine capitala lui Iuda în urma împărțirii împărăției.

715 – 687 Ezechia împărat al lui Iuda. Construcția tunelului de la Ghihon la Siloah.

701 Ezechia se împotrivesc atacului lui Sanherib asupra Ierusalimului.

587 Nebucadnețar distruge Ierusalimul și Templul. Iudei sunt duși în exil.

537-332 Epoca persană

537 Reîntoarcerea iudeilor din Babilon la Ierusalim. Reconstruirea Templului.

515 Inaugurarea celui de-al doilea Templu.

445 – 433 Neemia și Ezra se reîntorc din exilul Babilonian.

332 – 167 Epoca elenistă

332 Alexandru cel Mare vizitează Ierusalimul.

312 – 167 Sub ptolemei și seleucizi

169 Antiohios al IV-lea epifanul

(175 – 164) jefuirea Templului

167 – 37 Epoca hasmonee

167 – 141 războiul de eliberare al macabeilor

164 Macabeii cuceresc muntele Templului

166 – 135 Iuda macabeul, Ionatan, Simon, conducători ai macabeilor.

63 înainte de Hristos – 324 după Hristos: Epoca romană

63 Ierusalim este cucerit de Pompeius.

37 – 4 înainte de Hristos domnia împăratului Irod cel mare, construirea fortificațiilor, palatelor, turnurilor și templului.

26 – 36 după Hristos, Pilat din Pont procurator al Iudeii

33 răstignirea lui Isus

41 – 44 Agripa, împărat al Iudeii, construiește un zid nou în jurul cetății.

66 - 70 răscoala iudeilor împotriva puterii de ocupație romane.

70 căderea Ierusalimului – Titus distruge templul al doilea.

132 – 135 răscoala lui Bar-Cochbas. Ierusalim este declarat iarăși capitală iudaică

135 Distrugerea Ierusalimului prin Adrian. Reconstrucția cetății; ea poartă denumirea de Aelia Capitolina.

324 – 638 Epoca bizantină

326 Helena, mama împăratului Constantin vizitează Ierusalimul și pune piatra de temelie pentru Biserica Mormântului.

614 Perșii cuceresc Ierusalimul

628 Bizantinii alungă pe perși.

638 – 1099 Epoca islamică

638 Califul Omar cucerește Ierusalimul

691 Construcția Domului (moscheea Omar)

1099 – 1244 Epoca cruciadelor

1099 Cruciații cuceresc Ierusalimul

1165 Rabinul Mosche ben Maimon (Maimonides) vizitează Ierusalimul.

1187 Daladain biruie pe cruciați și cucerește Ierusalimul.

1229 Împăratul Friedrich al II-lea câștigă de la sultanul Egiptului cetatea și se instaurează singur ca împărat în Ierusalim.

1516 – 1917 Epoca turcească

1517 Cucerirea Ierusalimului de către turci.

1538 – 1540 Sultanul Suleimann I construiește ziduri noi în jurul cetății.

1700 Rabinul Jehuda Hassid construiește „Churva”-Sinagoge.

1836 Prima vizită a lui Sir Moses Montefiore.

1860 prima așezare iudaică în afara zidurilor

1898 Dr. Theodor Herzl, întemeietorul mișcării sioniste mondiale, vizitează Ierusalimul.

1917 – 1948 Hegemonia britanică

1917 Armatele britanice sub generalul Allenby ocupă Ierusalimul

1918 Dr. Chaim Waizmann pune piatra de temelie a universității ebraice.

1947 Națiunile unite recomandă împărțirea Palestinei în state arabe și iudaice.

1948 – 1967 Cetatea împărțită

14.5.1948 Sfârșitul hegemoniei britanice. Înființarea statului Israel. Începutul războiului de eliberare.

28.5.1948 Ierusalimul vechi iudeu și domnia iordaniană.

Aprilie 1949 Ierusalimul este împărțit între Israel și Transiordania.

13.12.1949 Ierusalimul este declarat capitala Israelului.

5.6.1967 Ierusalimul sub focul iordanian la începutul războiului de șase zile.

7.6.1967 Forțele armate israeliene cuceresc cetatea veche.

1967 Cetatea reunită

Iudeilor, mahomedanilor și creștinilor li se garantează intrarea liberă în „cetatea sfântă”.